

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by คุณนุชา ผดุงไทย

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

คฤหาสน์ผีสิง

ป. อินทรปาลิต

รถสปอร์ตสีแดงคันนั้นแลี่ยว เข้ามาในบ้าน "พัชรภรณ์" ในตอนสายวันนั้น
เจ้าของรถซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับ เป็นชายหนุ่มรูปร่างค่อนข้างอ้วนใหญ่วัยเบญจเพศ
เขามีนามว่า พิชัย ชاکรพงศ์ เป็นลูกชายและทายาทคนเดียวของท่านอธิบดีกรมหนึ่ง
และเป็นเพื่อนรัก เพื่อนเกลอกับ เจ้าหนุ่มรูปหล่อ ทั้งสี่คน คือลูกชายของคณะสี่สหายเพราะเคย
ร่วมสถานศึกษา เป็นนักเรียนกินนอนแห่งเดียวกันมา จนกระทั่งเรียนสำเร็จเตรียม
ปีที่ ๒ แต่พิชัยไม่ได้ไปเรียนต่อต่างประเทศคงช่วยอาของเขทำงานในบริษัท จำหน่าย
รถยนต์แห่งหนึ่ง

พิชัยได้ไปมาหาสู่เยี่ยมเยียน พันส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงอยู่เสมอ
เขาเคารพนับถือคณะพรรคสี่สหายกับสิ่งางเหมือนบิดามารดาของเขา และเคารพท่าน
ผู้ใหญ่ทั้งสองคือเจ้าคุณป๋องจันท์ และคุณหญิงวาดเป็นญาติผู้ใหญ่ โดยเฉพาะ
อาของพิชัยรู้จักคุ้นเคยกับเสี่ยหงวนของเราเป็นอย่างดี เพราะต่างก็เป็นนักธุรกิจด้วย
กัน

เป็นเช้าสปอร์ตสีแดงสด แล่น ปราดมาหยุดเทียบหน้าบ้าน ใดศึกใหญ่ เมื่อพิชัย
พาร่างอันอ้วนใหญ่ของเขาลงมาจากรถ ประภาภรรยา คู่ชีวิตของนายพลดิเรก ก็เดิน
ออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน

"พิชัย" ประภากล่าวทักเขาและรับไหว้ชายหนุ่ม

"สวัสดีครับ คุณแม่"

"สวัสดีจะ ขึ้นมาซิลูก หมู่นี้หายหน้าไป"

พิชัยเดินขึ้นมาบนตึก

"ผมมัวยุ่งในเรื่องส่วนตัวครับ"

ประภาลูกชาย ท่านอธิบดี เข้าไปในห้องโถง ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้คุณหญิงวาด
กำลังนั่งพักผ่อนสนทนากับสิ่งาง ก่อนที่จะถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน ใครต่อใคร

ต่างร้องเรียกขานผู้นี้ พิชัยเป็นคนหนุ่มทันสมัย ก็จริงแต่ก็ยัง เกรงครัด ใน เรื่อง ขนบธรรมเนียม ประเพณี ของไทยโดยเฉพาะ ในเรื่องจรรยา มารยาท เขาทรุดตัวนั่งพับเพียบ กลานเข้าไปกราบแทบเท้า คุณหญิงวาด และหันมาประนมมือไหว้ นันทา นวลลออ และ ประไพอย่างนอบน้อม

"สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์คุณแม่ทุกคนและคุณย่าด้วยครับ"

คุณหญิงวาดยิ้มละไม กล่าวกับ นันทาว่า

"พ่อพิชัยแก่สุภาพน่ารัก ของเราแต่ละคนเหมือนอ้ายจ้อขอตัว"

นันทาหัวเราะคิก

"เป็นยังไงคะ อ้ายจ้อขอตัว"

"ก็ อ้ายถึง ล้างก้น สักคนไม่อยู่สุขนั้นแหละ ไม่ช้าลูก ๆ ของพวกเธอก็คงจะ กลายเป็นลิงแน่นอน เดียวนี้พ่อพนัสกับพ่อดำรงก็ชักจะหนักขึ้น"

ประไพ กล่าวถามพิชัย ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"มาเยี่ยมเพื่อน ๆ เธอหรือจะมารับไปเที่ยวกัน"

"มาเยี่ยมครับ คุณแม่ ผมมีเรื่องสำคัญที่จะให้พนัส นพ สมนึก และดำรง ช่วยผมครับ เกี่ยวกับการต้อนรับคุณลุงของผม"

นวลลออพูดเสริมขึ้น

"แม่ทราบแล้วว่า คุณลุงของเธอถูกปลดเกษียณอายุรับพระราชทานบำนาญ จะ เดินทางกลับประเทศไทยในเร็ว ๆ นี้"

"ใช่ครับ เตียบอกคุณแม่หรือครับ" พิชัยหมายถึงเสี่ยหงวน ซึ่งเขา เรียกเตียบอย่างสนิทสนมในฐานะที่เป็นบิดาของเพื่อนรัก

"จ๊ะ"

นันทาสบตากับพิชัยหล่อนก็ยิ้มให้

"เธออ้วนท้วนขึ้นทุกวัน อ้า-แม่ จะให้ เด็กไป เรียก พ่อสี่คน มาพบเธอที่นี้ นะ หรือเธอจะไปหาเขาที่ตึกใหม่"

"ผมไปหาดีกว่าครับ จะได้นั่งคุยนอนคุยกันตามสบาย"

"ยังงั้นก็ตามใจ แม่จะจัดตั้งโต๊ะอาหารกลางวันสำหรับเธอด้วย"

พิชัย ประนมมือไหว้ นันทา อีกครั้งหนึ่ง

"ขอบพระคุณครับ คุณแม่อย่าห่วงวายเพราะผมเลยครับ อ้ายตีมันคงชวนผม ไปรับประทาน ขนมจีบ ซาลเปา นอก บ้านแน่นอน พวกเราพบกันเข้าก็เป็นอย่างนี้"

แหละครับ มีเรื่องอะไรก็คุยกันแล้วที่รับประทาน"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

"ไปซีจีอะพ่อพิชัย สองสามวันมานี้ เจ้าสี่คน เขากำลังคลั่งแผ่นเสียงที่ ซื้อมาใหม่ ตั้งห้าหกเซนต์เห็นจะได้ เปิดแผ่นเสียงกันทั้งวัน บางทีก็ ช่วยกัน ร้องเพลงแข่ง กับ นักร้องใน แผ่นเสียง ย่าฟังแล้วบางเพลงก็เหมือนกับคนเป็นวันโรคร้อง เสียงมันแห้ง ๆ ยังไง ชอบกล บางเพลงอยู่ ๆ ก็ร้องโวยวายออกมาแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ ไม่รู้ว่าภาษาอะไร จำพวกเพลงปลาดินอเมริกันนะ"

ประไพหัวเราะลั่น

"ลาตินกะ คุณอา ไม่ใช่ปลาดิน"

"อ้อ จริงสินะ ปลาดิน หรือปลาจุมพวกนั้นมันอยู่ตามชายเลน"

พิชัยยิ้มให้สี่นางและคุณหญิงวาด

"ผมไปคุย กับเพื่อน ๆ ก่อน นะครับ แล้ว ก่อน จะกลับ ผมจะมา กราบ คุณย่ากับ คุณแม่"

ประกายยิ้มเล็กน้อย

"จะ ไปเถอะ เชนี่รู้สึกว่สมบุญ ขึ้นทุกครั้งทีพบกัน"

ประไพว่า "จุข้าวสุกละครามั้ง"

พิชัยสะอื้นเล็กน้อย

"ผม ไม่ใคร จะได้รับประทานข้าวหอรอกนะครับคุณแม่ มันอ้วนเองครับ" พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินก้มตัวผ่านสี่นาง และคุณหญิงวาดออกไปทางประตูหลังตึก

เมื่อลูกชายของท่านอธิบดีเดินขึ้นมามาบนตึกใหม่ แจ้วแม่บ้านของตึกใหม่ก็ต้อนรับเขาซึ่งแจ้วรู้จักพิชัยดีแล้ว ชายหนุ่มทักทายกับแจ้วตามสมควรแล้ว ถู้อวิสาสะบุกขึ้นไปยังชั้นบนของตึก พิชัย ได้ยินเสียง เสียงตีร้องเพลง ไทยเดิมเพลงหนึ่ง คือเพลง "เขมรไพรโยค" ดังลั่นห้อง แต่เปลี่ยนเนื้อเสียงใหม่ตามเนื้อที่นพเป็นคนแต่งให้ เขา ร้องบันทึกที่ไปไว้โดยไม่มีดนตรีคลอ หรือรับ เสียงตีเปิดที่ไปให้เพื่อน ๆ ฟังสลับกับแผ่นเสียง เพลงใหม่ ๆ ที่เปิดฟังมาสองสามชั่วโมงแล้ว

ท่านผู้อ่านคงจะทราบดีแล้ว ห้องนอนของนายทหารหนุ่มทั้งสี่คนเป็นห้องกว้างใหญ่มากเพราะ พนัส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงอยู่รวมกัน ไม่ยอมแยกห้องกันอยู่จนกว่าใครจะแต่งงานไป ถึงแม้ห้องนี้ มีเตียงนอน ขนาด ๓ ฟุต ถึง ๔ เตียง แต่ก็ มีเครื่องประดับตกแต่งห้องสวยงามที่สุด มีเครื่องบำรุงความสุขและเครื่องสุขภัณฑ์ พร้อม

วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง ขยายเสียง เครื่องบันทึกเทปอันทันสมัยมีค่าราคาแพง
นอกจากนี้ยังมีเปียโนและเครื่องดนตรีอีกหลายอย่าง

พิชัยพาตัวเดินเข้ามาในห้อง เขาแลเห็นเพื่อนเกลอ ของเขา ทั้งสี่คนนั่งหันหลัง
ให้เขาอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน เลี้ยตั้มน้อยยิ้มใหญ่ พอกพอกใจในเสียงร้องเพลงของตัวเอง
แต่ พันัส นพ กับศาสตราจารย์ดำรง ทำหน้าเมื่อยไปตามกัน

งามตาสารพันตะวันรอน

หมุ่มแมกไม้ซบซ้อนไกลเชิงผา
นะน้องเอย เจ้าก็ไม่เคยเห็น
ฝูงวิหคกลับรังร้องก้องพงา
นกตะกุ่มนกระสาส่วนนำชม
เสียงนกตีทอง มันร้องจ๊ก ๆ
ฟังเหมือน..... จับจิ้งจก
มันดังจ๊ก ๆ จับจิ้งจกเอย
มันร้องจ๊ก ๆ จับจิ้งจกเอย

พิชัยสันติริยะและหัวเราะหึ ๆ เขาเดินเข้ามาหานายทหารหนุ่มทั้งสี่คนแล้ว เดิน
ไปปิดสวิทช์เครื่องบันทึกเทป พันัส นพ สมนึก และดำรงต่างร้องเรียกพิชัยแซ่ดไปหมด
"เฮ้อ-อ้ายอ้วน" นพกล่าวทักอย่างสนิทสนม "แอบย่องเข้ามาเงียบ ๆ ไม่ทันรู้ตัว"
เลี้ยตั้มให้ลูกชายทำนอชิบตี
"เปิดเทปต่อไปไว้ยัย กันจะฟัง "เขมรไปทรโยค" เทียวกลับ"
พิชัยทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้นวม ตัวหนึ่ง
"อย่าฟังเลยวะ พวกแกสี่คนนี่คงงัง ถึงเอาวามาร้องบันทึกเทป"
เลี้ยตั้มยื่นดาเหล็ก
"ไม่ใช่ว้าวไว้ยัย อ้ายอ้วน กันร้องเอง"
พิชัยแก้งทำหน้างุน
"เสียงแกลหรือหรือ กันนี่กว่าอัดเสียงวัวร์้องไว้เสียอีก"
ลูกชาย ของ เลี้ยหงวน กลืน น้ำลายเอือก
"หูแกมันฟังไม่ถึง นักร้องเพลงไทยเดิมอย่างกันนะ แม้กระทั่งนฤพนธ์ ยังยก

หัวแม่มือให้"

นพพุดเสริมขึ้น

"ฟังเพลงสากลใหม่ละ กันร้องบันทึกเทปไว้ตั้งหลายเพลง รับรองว่าแกล้งแล้วเข็ดจนตาย กันเองยังฟังเสียงของกันไม่ไหว ไม่เอาไหนเลยโว้ยให้คืนตาย แต่ซื้อเครื่องบันทึกเทปมาแล้ว ก็ต้องอัดเสียงฟังเล่น เพลงไทยเดิมบ้าง เพลงไทยสากลบ้าง หรือม่ายก็เพลงฝรั่ง บางทีก็ร้องยี่เก ร้องลำตัด เพลงฉ่อย เพลงขอทาน หรือแกล้งฟังเสียงคุณย่าค่าพวกคนใช้ และพวกเรา ตลอดจนคุณพ่อของเรา อ้ายรงแอบอัดเทปไว้ฟังเพลินดีพิลึก ท่านค่าไม่เลิกว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง พนัส กล่าวถามเพื่อนเกลอของเขา

"แวะหาคุณย่า และคุณแม่หรือยัง"

"แวะกราบท่านแล้ว ฉันทึกว่าพวกแกไม่อยู่เสียอีก รีบมาให้ทันก่อนที่พวกแกจะออกไปกินอาหารกลางวันนอกบ้าน กันมีธุระสำคัญมาก ซึ่งจำเป็นจะต้องขอเรื่องให้แกสี่คนช่วยเหลือ"

ดำรงยิ้มให้

"ก็ว่ามาซิ เราเพื่อนฝูงกันมีเรื่องเดือดร้อนอะไรก็ต้องช่วยเหลือกัน"

เสี่ยตีพุดเสริมขึ้น

"หรือเงินขาดมือกันจะขโมยเงินเตี้ยให้แกไปใช้ก่อนสักสองสามแสน"

พิชัยหัวเราะชอบใจ

"พ่อกันเป็นอธิบดีโว้ย อากันเป็นเศรษฐีมีเงินล้าน นายชายของกันก็เป็นราชาที่ดินซื้อรถสปอร์ตให้กันเมื่อวันเกิดนี่เอง เรื่องเงินกันไม่รบกวนเพื่อนหรือ เรื่องที่กันจะให้เพื่อนช่วยเหลือก็คือว่า เรื่องลุงของกันที่ถูกลดเกษียณอายุ จะเดินทางกลับเมืองไทยต้นเดือนหน้า"

"อ้าว" นพอุทานเสียงลั่น "ท่านเป็นอะไรตาย"

พิชัยกลืนน้ำลายเอือก

"ถูกลดเกษียณอายุครบ ๖๐ ปีโว้ย ไม่ได้ตาย"

"อ้อ ได้ยินว่าจะส่งศพท่านกลับเมืองไทย"

พิชัยทำตาเขียว

"นั่นลุงแกไม่ใช่ลุงกัน ทะลิ่ง ... ฟังให้ดีอย่าเพิ่งพูดเล่นนำอ้านนพ แกกับอ้ายตีมันคอยชักใบให้เรือเสียเสมอ ลุงยังไม่มีบ้านอยู่ บ้านเดิมของท่านได้ขายไปเมื่อประมาณ

๑๐ ปีมาแล้ว เมื่อท่านกลับมาเมืองไทย คุณพ่อมันก็ต้องการที่อยู่ให้ท่าน เพราะครอบครัวท่านมีตั้งห้าหกคน คือป้าสะใภ้และพี่ ๆ ของกัน ลูกปฎิเสธอย่างเด็ดขาดไม่ยอมพักอยู่ที่บ้านคุณพ่อ คุณพ่อจึงตกลงจะให้ท่านอยู่ที่บ้านซอยสี่ฟ้า ตรงข้ามกับ โรงพักบางซื่อ ถนนพหลโยธิน"

พนัสพยักหน้ารับทราบ

"ตึกที่คุณพ่อ ให้ฝรั่งเช่าอยู่ไหนล่ะ"

"เออ-ใช่ นายสมิท กาสัน กับครอบครัวเช่าอยู่สามสี่ปีแล้ว ค่าเช่าเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท มีเฟอร์นิเจอร์และโทรศัพท์พร้อม มีตู้เย็น ตู้แช่ และเตาแก๊สขนาดใหญ่ ให้ใช้ด้วย เป็นการเช่าไม่ได้ทำสัญญากัน คุณพ่อได้ไปพบนายคาสันเล่าความจำเป็นให้ฟัง ขอร้องให้เขาอพยพไปอยู่ที่อื่น เขาแสดงท่าทีไม่พอใจ หว่านคุณพ่อจะขึ้นค่าเช่าเขา แต่แล้วเขาก็ย้ายไปเมื่อสัปดาห์ก่อน อ้า-ตอนนี้ตั้งใจฟังหน่อยเพื่อน กันกำลังจะบอกให้แก ลึกันรู้ว่าบ้านในซอยสี่ฟ้าหลังนั้น ฝึคอย่างไม่น่าเป็นไปได้"

"ฝึค" ลูกชายของนิกรอุทานขึ้นดัง ๆ

"เออ คุณพ่อส่งคนไปเฝ้าบ้านอยู่ได้คืนเดียว รุ่งเช้านอนตายอยู่ในมุ้ง ที่คอ มีรอยเขียวช้ำเหมือนถูกบีบคอ แต่ตำรวจที่ไปชันสูตรศพยืนยันว่า นายแจงคนเก่าแก่ของคุณพ่อตายเพราะเส้นโลหิตในสมองแตก เนื่องจากดื่มเหล้ามากเกินไป"

"ว้า" นพร้องเบา ๆ "ความจริง ถูกผีหลอกและผีมันหักคอตาย"

"ใช่ คุณพ่อท่านลงความเห็นอย่างนี้แหละ ต่อมาคุณพ่อส่งนายก้านหัวหน้า คนสวนที่บ้านไปเฝ้าบ้านหลังนั้น นายก้านถูกผีหลอกต้องหนีกลับไปบ้านกลางดึก แล้วก็ล้มเจ็บเป็นไข้ความร้อนสูง พูดเพื่อถึงฝึคปีศาจตลอดวัน ป่านนี้ยังไม่หาย เขาเล่าให้กัน และคุณพ่อฟังว่า เขาถูกผีฝรั่งหลอกเขา จำแลงแปลงกายต่าง ๆ ความจริงก้านไม่กลัวผีเป็นคนกล้ามาก แต่คราวนี้ก้านมันยอมรับสารภาพว่ามันกลัวจนเสียชีวิต ฝึครูปร่างเหมือนชาตานตัวใหญ่ มีเขาบนศีรษะ ลากนายก้านลงจากเตียง และเอาขานายก้านหนีบรักแร้ลากไปรอบ ๆ ห้อง"

ลูกชายของนิกรสะดุ้งเฮือก

"อ้อ เล่นวิตถารดีเหมือนกัน ถ้ามันเป็นนายก้านมันช็อคตายแล้ว ฟังแกเล่า ยังรู้สึกเสียว"

พิชัยเปลี่ยนสายตาไปที่พนัสแล้วพูดกับลูกชายของพลอย่างเป็นการ

"เรื่องความคุร้าย ของ ฝึคฝรั่ง ที่บ้านซอยสี่ฟ้า กันยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เพราะ

ฉะนั้น ก็นึงมาหาแกเพื่อขอให้ร่วมมือกับกัน"

พนัสยิ้มเล็กน้อย

"แกเข้าใจว่า มีคนแก๊งทำเป็นผีย้งนั่นหรือ"

"ใช่ อาจจะเป็นเช่นนั้น คนร้ายที่ต้องการบ้านประกอบการทุจริตแก๊งทำเป็นผีฝรั่งหลอกนายแจงหรือนายก้านก็ได้ ข้าจะได้ลือไปว่าบ้านนั้นผีดูไม่มีใครเช่า"

คราวนี้ ศาสตราจารย์ดำรงเห็นพ้องด้วย

"ใช่แล้วอ้ายอ้วน ไม่ใช่ผีสาวอะไรหรอก หน้ากากยางหรือพลาสติกทำไม่ยากอะไร ทำให้น่าเกลียดน่ากลัวเหมือนใบหน้าของผีปิศาจ ใครเห็นในตอนกลางคืน ถ้าเป็นคนกลัวผีขวัญอ่อน ก็ต้องเผ่นหรือตกใจจนหมดสติ กันเป็นนักวิทยาศาสตร์ เรื่องผีปิศาจเป็นเรื่องเหลวไหลสำหรับกัน"

นพว่า "แต่กันขอสารภาพแบบชายชาติทหารว่าในโลกนี้กันกลัวผีที่สุด พ่อกันเคยสอนกันว่า...ที่ไหนเสือคูศิคุอย่าเข้าไป"

พนัสหัวเราะก๊าก

"มีแต่เขาว่าเสือคูหมีคุ ซึ่งเขาหมายถึงสัตว์ที่คุร้ายตลอดจนคนพาล"

นพพูดตัดบท

"แต่กันเป็นลูกพ่อ เมื่อพ่อกันกลัวผีกันก็กลัวผีด้วย โช้เล่นกับผีไม่สนุกนะโว้ย มันแลบลิ้นปลิ้นตาคั่วกั้สั้้อออกมาอวดเรา เราก็มีมืออ่อนดินอ่อนเส้นผมตั้งแต่ ที่เรียกว่าขนหัวลุก"

แจ้วแม่บ้านประจำศึกใหม่ถือถาดน้ำเครื่องดื่มเข้ามาเสิร์ฟให้พิชัย และเจ้าหนูมูรูปหล่อหิ้งสี่คนแล้วกลับออกไป พิชัยยกแก้วน้ำอัดลมขึ้นดื่มประมาณครึ่งแก้ว แล้วจุกบุหรีกวันละเหยียดสูบมวนหนึ่ง

"เพื่อนรัก" เขากล่าวกับลูกชายของสี่สหาย "แกสี่คนต้องร่วมมือกับกัน พิสูจน์ความจริงในเรื่องผีที่บ้านซอยสี่ฟ้า แล้วก็คืนนี้แหละเพื่อน เราจะไปนอนที่บ้านนั้นเพื่อจับผี"

"เดี๋ยว ๆ ๆ " นพพูดขำขึ้น "จับอะไรนะอ้ายอ้วน"

"จับผีโว้ย"

นพยิ้มแห้ง ๆ

"ผีมันมีตัวตนที่ไหน มันปรากฏร่างให้เราเห็นก็จริงแต่เราถูกตัวมันไม่ได้ เพราะมันมีแต่วิญญาณและอิทธิฤทธิ์ อย่าไปยุ่งกับมันเลยวะ มันเป็นผีเราเป็นคนไม่ควรยุ่งเกี่ยว"

กับมัน"

พนัสมองดูลูกชายของนิกรอย่างขบขัน

"แกปอดแตกไม่เข้าเรื่อง ให้มันรู้ไปทีเถอะวะ ว่าผีมันจะเก่งกว่าคนและทน
กระสุนปืนได้ เราต้องไปพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ กันเชื่อว่าคนปลอมเป็นผีอย่างที่อ้าย
อ้วนมันคิด มันคงเป็นพวกอาชญากรมากกว่า ถ้าบ้านนั้น ไม่มีใครเช่ามันก็จะหลบซ่อนตัว
อาศัยอยู่อย่างสบาย" แล้วเขาก็หันมาทางสมนึก "แกกลัวผีไหมอ้ายดี"

สมนึกตอบอย่างภาคภูมิใจ

"กลัวก็ได้ไม่กลัวก็ได้"

"หมายความว่ายังไง"

"บางทีก็กลัว แต่ถ้ากลัวจนถึงขีดสุด ต่อให้พ่อผีและปู่ผีกันก็ไม่กลัว กันก็เหมือน
เตี้ยกันนั่นแหละ ลงถอดแว่นตาออกละก็ ต่อให้เสือหรือช้างก็ไม่กลัว"

พิชัยว่า "ถ้ายังงั้นคืนนี้ไปนอนบ้านชอยสีฟ้าด้วยกันนะ เราต้องช่วยกันจับผีที่
บ้านนั้นให้ได้ อีกไม่กี่วันลุงของกันก็จะไปอยู่ที่นั่นแล้ว คุณพ่อจะรีบให้เขาทาสี ซ่อมแซมบ้าน
และทำความสะอาดบริเวณบ้านให้ทั่ว โรงรถก็ต้องสร้างใหม่ได้ยื่นท่านพูดอย่างนี้"

"โอ. เค." ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสียงหนักแน่น "เรายินดีร่วมมือกับแกพิสูจน์
ความจริงในเรื่องผีที่บ้านชอยสีฟ้า"

นพว่า "เดี๋ยวไว้ย่ะ คำว่าเรานะ ไม่ได้หมายถึงกันด้วยนะ หมายถึงแกกับอ้าย
นิก และอ้ายดีเท่านั้น"

พิชัย มองดู ลูกชาย ของนิกรอย่างเคือง ๆ

"แกไม่น่าเป็นนายทหาร"

"อ้าว นายทหารก็รู้จักกลัวผีเหมือนกันนะไว้ย่ะ ดูแต่ร้อยเอกเกียรติหลังบ้านเรา
ชีวะ แกเคยคุยกับเราแกบอกเราว่าแกไม่เคยกลัวอะไรเท่ากับผี แกนอนคนเดียวไม่ได้
ต้องนอนกับเมียทุกคืน ขอร้องให้เมียนอนเป็นเพื่อน"

พิชัยยกมือชี้หน้านพ

"ดีแล้วอายนพ เมื่อแกไม่ช่วยกัน ไม่ยอมร่วมมือกับกันก็ตามใจ แกไม่ขอร้อง
ให้กันช่วยอะไรแกบ้างก็แล้วไป" พุดจบเขาก็พยักหน้าให้ พนัส สมนึก และดำรง "ไป
ไว้ย่ะ กันจะพาแกสามคนไปกินขนมจีบชาละเปา ที่ประตูลิชัย"

นพทำตาโต

"กันไปด้วยชีวะ"

"ไปไม่ได้ ฉันเลี้ยงอายันัส อัยตี และอายรงเท่านั้น เพื่อตอบแทนความมีน้ำใจที่จะร่วมมือกับฉันจับผีบ้านชอยสีฟ้า"

นพหัวเราะ

"ถ้ายังงั้นร่วมมือด้วย ฉันคิดตกแล้ว ถ้าฉันไม่ร่วมมือด้วยฉันก็อดกินขนมจับชालะเปา และอาหารว่างที่กินกับน้ำชาอีกหลายอย่าง เป็นอันว่าคืนนี้ฉันจะไปนอนที่บ้านชอยสีฟ้าด้วย"

๑๕.๐๐ น. คืนวันนั้นเอง ปอนเตียคสิริมีก็พาลูกชายของสี่สหายพร้อมด้วยพิชัย ชากรพงศ์ แล่นมาหยุดที่หน้าประตูรั้วบ้านใหญ่แห่งหนึ่ง ในชอยสีฟ้าของถนนพหลโยธิน ซึ่งชอยนี้อยู่ตรงข้ามสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ แต่เยื้องกันเพียงเล็กน้อย

พิชัยนั่งอยู่ตอนหน้ารถเคียงคู่กับ พนัส ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับ ลูกชายของท่านอธิบดีรีบเปิดประตูก้าวลงจากรถ เดินมาที่ประตูรั้วบ้าน ล้วงกระเป๋า หยิบพวงกุญแจ ออกมาไขประตู บานเล็ก ออก พาดหัวเข้าไป ในเขตบ้าน เปิดประตูบานใหญ่ทั้งสองบาน เพื่อให้รถผ่านเข้าไปในบ้าน

"เลยเข้าไปไว้นัส เอารถไปจอดที่หน้าตึก"

ปอนเตียคสิริมีค่อย ๆ คลานผ่านประตูรั้วเข้าไป สี่สหายหนุ่มต่างมองเห็นตัวตึกสองชั้นขนาดใหญ่ตักอยู่ท่ามกลางความมืดภายในเขตบ้าน ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณหนึ่งไร่สงบเงียบ พิชัยจัดแจงเปิดประตูรั้วหน้าบ้าน และใส่กลอนเรียบร้อยเดินผ่านถนนคอนกรีตตรงมาที่รถปอนเตียคเก็ง ซึ่งลูกชายของสี่สหายลงมายืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้างรถ และนพเริ่มแสดงท่าทีหวาดกลัวผีปีศาจแล้ว

"อย่าเพิ่งขึ้นไปบนตึกเลย อัยอ้วน" พนัสกล่าวกับพิชัย "พวกเราเดินสำรวจรอบ ๆ ตึกเสียก่อน ตรวจสอบว่าหน้าต่างหรือประตูบานไหน จะเปิดทิ้งไว้ หรือปิดไว้โดยไม่ได้ลงกลอน"

"ดีเหมือนกันนัส แต่อย่าลืมว่าเราจะต้องทำตามสัญญาที่เราตกลงกันไว้แน่ะ จะเป็นผีหรือคนก็ตาม ถ้ามันปรากฏร่างให้เราเห็นในสภาพผีปีศาจ เราจะต้องยิงมันทันที"

"ออไร" ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสียงหนักแน่น แล้วยกมือขวาตบว่าลูกชายนิก "เป็นยังไงบ้างอายนพ รู้สึกว่าแกคึกคักเข้มแข็งดีนี่"

"โธ่ มันตรงกันข้ามนะซีไว้อยู่ ฉันกำลัง ใจได้กลิ่นเหม็น เหมือนกับศพที่กำลังขึ้นอืด"

เสียดียกกำปั้นทุบหลังนพดังบึ๊ก

"แล้วเสียดียกออกมาทำไม เจ็บๆ เสียซีไว้อยู่ ฉันได้กลิ่นก่อนแกฉันยังไม่พูด"

อ้ายที่ว่านะไม่ใช่คนปลอมเป็นมันหรือ กันว่ามันแหง ๆ ถ้ายังมันไม่เข้าก็เตรียมแผ่น
ก็แล้วกัน"

พิชัย พาเพื่อนเกลอ ทั้งสี่คนเดินอ้อมรอบตึก และช่วยกันตรวจหน้าต่างทุกบาน ซึ่ง
ปิดและใส่กลอนเรียบร้อย พิชัยมีไฟฉายส่องท่อนติดกระเป๋ากางเกงมาดวงหนึ่ง เขา
ส่องกระเป๋ากางเกง หยิบไฟฉาย ออกมาเปิดสวิทช์ ฉายกราดไปตามบริเวณหลังตึกใหญ่ แล้วฉาย
ขึ้นไปบนตึกทางด้านหลัง

"ขึ้นไปบนตึกเถอะพวกเรา ไขกุญแจหลังตึกเข้าไป"

"เดี๋ยว ๆ ๆ" ลูกชายของนิกรขัดขึ้น "คิดและตรวจสอบดูเสียให้ดีกว่าก่อน อ้า-สมมติ
ว่าเราเผชิญกับมันเราจะทำอย่างไร"

พนัสว่า "ก็ยังมีมันชีวะ ทุกคนเอาปืนออกมา ทำใจให้เข้มแข็งหน่อยเถอะวะ
อ้ายนพ"

นพยิ้มแห้ง ๆ

"เข้มนะ มันเข้มแต่ว่ามันไม่แข็ง อู๋ .... หมาหอนไว้"

เสียดหัวเราะหึ ๆ

"หมาหอนแกก็กลัวด้วยรี"

"ก็มันเห็นอย่างว่านี่หว่า"

ทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียงแตร รถปอนเตียคองคิงดิงกั๊วขึ้นเป็นเสียงสั้นยาว
ติดกันสามสี่ครั้ง และแล้วก็มีเสียงเครื่องยนต์ ถูกสตาร์ทขึ้น พนัสแปลกใจอย่างยิ่งเพราะ
กุญแจรถอยู่ในกระเป๋ากางเกงของเขา

"เร็ว-วิ่งไปทางหน้าตึก" ลูกชายของพลกล่าวขึ้น "มีคนขโมยรถยนต์เราไว้
และมันต้องมีกุญแจ"

ลูกชาย ของสี่สหายพร้อมด้วยพิชัย ต่างวิ่งรวมกลุ่มอ้อมไปทางหน้าตึก พอโผล่
มุมตึกด้านหน้า พิชัยซึ่งเป็นคนกล้าไฟได้ฉาย ไฟตรงไปที่รถปอนเตียคองคิงกั๊วคันนั้น ทุกคน
หยุดชะงักมองดูด้วยความตื่นเต้น แปลกใจ เครื่องยนต์ของรถปอนเตียคองคิงกั๊วเครื่อง เสียง
ดังลั่นแล้วก็ดับไป แต่ในรถไม่มีคนแสงไฟฉายส่องไปที่รถแลเห็นถนัด

ร.ท. นพชนลุกชูและกอดเสียดแน่น

"เออะไว้ย้อยดี มันเริ่มโจมตีเราแล้ว"

พนัสเอื้อมมือแย่งไฟฉายในมือพิชัย มาถือไว้แล้วเดินปราดไปที่รถปอนเตียคองคิงไฟ
ส่องดูในรถ แต่ไม่ปรากฏว่ามีใครแอบซ่อนอยู่ในรถคันนี้ นพ สมนึก ดำรง และพิชัยรีบ

เดินมาหาพนัส ทุกคนถือปืนพกกระซบมัน เตรียมพร้อมที่จะใช้ปืนให้เป็นประโยชน์

"แกเข้าใจว่ายังไงพนัส" คำถามเสียงหนัก ๆ

พนัสเค้นหัวเราะ

"ไม่มีปัญหาอะไร พวกเราถูกผีหลอกแน่ๆ กุญแจรออยู่ในกระเป๋ากางเกงกัน แต่เราได้ยินเสียงแตรรถดังขึ้นแล้วเครื่องยนต์ถูกสตาร์ทซึ่งเครื่องยนต์ถูกเร่งเต็มแรงและดับไปเมื่อคืน"

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นพจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ

"กลับบ้านกันเถอะริ บรรยากาศที่คฤหาสน์ไม่น่าดูขมเสียแล้ว ขึ้นอยู่อย่างน้อยก็จับใช้หัวโกรัน เล่นกับผีลำบากนะโว้ย"

พนัสว่า "ถ้าแกชี้ขลาดก็กลับไปก่อน พวกเราจะต้องพิสูจน์ความจริงให้ได้ เพื่อให้รู้ว่าผีที่บ้านนี้เป็นผีหรือเป็นคนแกล้งทำเป็นผี"

ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสริมขึ้น

"ถูกละ มันอาจจะเป็นคนแกล้งทำเป็นผีหลอกเรา บางทีอาจจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ขึ้นดีขนาดล่องหนหายตัวได้" แล้วเขาก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น "ผีไม่มีโว้ย"

เสียงใครคนหนึ่ง ร้องตะโกนขึ้น ในตึกชั้นล่าง

"มีชีวะ ผีไม่มีพวกกูตายไปแล้วจะเป็นอะไร"

เสียงดีเกิดอารมณ์ชั่ววูบขึ้นมาทันที

"พวกเราบุก"

นพพูดเสริมขึ้น

"พูดใหม่ชี บุกหรือถอย"

"บุกโว้ย" สมนึกตวาดแล้วหันมาทางพิชัย "ไขกุญแจตึกอ้ายอ้วน กันจะฟาดกับผีเอง มวยไทย ยูโดหรือคาราเต้ได้ทั้งนั้น ถ้ายังมันไม่เข้าก็ต้องฟาดปากกัน เอามันพวกเรา ถ้าผีมันเก่งกว่าคนผีมันก็ต้องปกครองโลกนี้ ไม่ใช่มนุษย์ปกครองกันเอง เตี้ยกันเคยสอนกันว่าผีมันกลัวคนบ้าบิ่นมูทะลุ และผีที่ดุร้ายที่สุดมันกลัวคนแก่ผ้า พวกเราทุกคนแก่ผ้าออกเถอะโว้ย"

"ฮ่า" พนัสร้องลั่น "อย่าทำยังงั้นเลยอ้ายตี นุ่งกางเกงสูทกับมันดีกว่า ขึ้นแก่ผ้าสู้กับผี พวกเราก็จะกลายเป็นเปรตไป"

ทุกคน พากัน เดินขึ้นบันไดไปบนตึก ต่อจากนั้น แสงไฟฟ้า ที่ระเบียงหน้าต่างก็สว่างจ้า พิชัย เปิดสวิทช์ไฟแล้วก็ไขกุญแจประตูห้อง โถงเปิดประตูออกทั้งสองบาน พนัสฉาย

ไฟส่องเข้าไปในห้องโถง แล้วก็พาตัวเข้าไปเป็นคนแรก ทุกคนติดตามเข้ามาอย่างหวาด ๆ แต่ก็ได้เต็มไปด้วยความระมัดระวังตัว พิชัยรีบ เปิดไฟฟ้าในห้องโถง ทั้งไฟช่อและไฟตามผนัง ดึง นพมิสิน้ำชุ่มชื้นขึ้นขึ้นเล็กน้อยเมื่อมีแสงสว่าง เขากระซิบกระซาบถามเสียดีว่า

"เมื่อคืนนี้ ใครมันร้องตะโกนโหวก ๆ ในห้องนี้"

"ก็สินะซี" สมนึกพูดเสียงหนัก ๆ "ถ้าไม่ใช่ผีก็คนแกล้งทำเป็นผี แกล้งย่ออด แหกจนเกินไปเลยอะอ้ายนพ มีปืนอยู่ในมือกลัวอะไร"

ลูกชายของนิกรยิ้มแห้ง ๆ

"กลัวนะ ไม่กลัวหรือแต่มันไม่กล้า"

ทุกคนยืนรวมกลุ่ม อยู่กลางห้อง ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวถามพิชัยเบา ๆ

"ห้อง ซ้ายมือนี้ ห้องกินข้าว หรือยังไง"

"ใช่ ทางขวาเป็นห้องทำงาน"

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็สะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงดังโครมคล้ายกับตู้หรือโต๊ะล้มดังลงมาจากชั้นบน แล้วก็มิเสียงวัตถุหนัก ๆ ตกลงไปตามพื้น เสียงดีดถูดแว่นตาขอบกระ ออกพับเก็บใส่กระเป๋าเสื้อฮาไวของเข แล้วแย่งไฟฉายมาจากพนัส

"กันแสดงเองอ้ายนัส กันจะขึ้นไปดูให้รู้เท็จจริงว่าเสียงที่ดังโครมคราม และเสียงเหมือนของชั้นหนึ่งตกลงไปตามพื้นนั้น เกิดขึ้นจากอะไร ถ้าเป็นผีกันจะยิงมันหรือ ม่ายก็ให้มันหักคอกันเสีย กันเชื่อว่ามันเป็นคนมากกว่าผี"

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร ลูกชายของสี่สหาย กับ พิชัย ก็แลเห็นร่างของผู้หญิง คนหนึ่ง พาตัวเดินลงบันไดมาจากชั้นบน อย่างแฉ่มฉ่า ร่างนั้นเป็นผู้หญิงชาวยุโรป หรืออเมริกันในวัยชรา สวมเสื้อกระโปรงชุดสีดำ ใบหน้าเหี่ยวขนาน้ำเกลียดน่ากลัว จมูกงุ้ม เป็นขอ นัยน์ตาโปนถลน หลังโกงแบบคนแก่ในวัยหง่อม ถือไม้เท้าหงิกงอ ลักษณะของหล่อนเหมือนแม่มด มือขวาถือเชิ่งเทียน ซึ่งมีเทียนขนาดใหญ่จุดอยู่เล่มหนึ่ง

ปีศาจหญิงชรา หยุดขึ้นบนชั้นพักบันไดและยิ้ม แสยะแลเห็นฟันเพียง ๔ ซี่ หล่อนพยักหน้าช้า ๆ เอียงคอไปมา แต่ไม่ปรึปากพูดอะไร ลูกชายของสี่สหาย กับ พิชัย ต่างยืนนิ่งเฉย โดยเฉพาะนพมิทำเหมือนกับจะเป็นลม ใบหน้าของเขาซีดเผือดเพราะความรักตัวกลัวผี

พนัสร้องถามเป็นภาษาอังกฤษ

"แกเป็นผีหรือเป็นคน"

ปีศาจ หญิงชราหัวเราะ เสียงแหลมเล็กเหมือนเสียงนกชนิดหนึ่ง หล่อนเงย

หน้ามองขึ้นไป ตามช่องบันได แล้ว กวักมือเรียกใครคนหนึ่ง คราวนี้สี่สหายหนุ่มกับ พิชัยต่างถอยหลังกรูด เมื่อแลเห็นปีศาจร้าย หรือซาตาน คือผีฝรั่งรูปร่างใหญ่โต สูงประมาณ ๘ ฟุต เดินลงบันไดมาอย่างเชื่องช้า

มันคือปีศาจอย่างไม่ต้องสงสัย มันสวมเสื้อกางเกงยี่ด้าสีดำล้วน เสื้อยืดเป็นเสื้อ แขนยาวคอกลม ที่คอของมันมีห่วงสีเงินคล้องคอสองห่วง ใบหน้าของมันแสบะ น่าเกลียดน่ากลัวมาก มีเขี้ยวอกโง้งทั้งสองข้าง ริมฝีปากเบะหนานัยน์ตาโปนถลน บน ศีรษะมีเขาโง้งแบบเขาวัว มันอ้าปากพูดแต่ไม่มีเสียง มันยกมือชี้หน้าลูกชายของสี่สหาย กับพิชัยแล้ว มันก็พาปีศาจหญิงชราเดินลงบันไดมา

เสียงตึกปิ่นพอกขึ้นจ้องแล้วร้องทวาดเป็นภาษาอังกฤษ

"หยุด ถ้าเข้ามาอีกก้าวเดียวฉันยิงแกล"

ปีศาจ ทั้งสองไม่สนใจกับคำขู่ ของเสียงตี มันเดินแสบะยืมรีเข้ามาในลักษณะ ท่าทางที่ดูร้าย พนัส สมนึก ดำรง และพิชัย ต่างรวักกระสุนปืนพอกเข้าใส่ปีศาจทั้งสอง ส่วนนพวิงอ้าวออกไปทางหน้าต่าง

กระสุนปืนพอกถูกหน้าอกปีศาจทั้งสอง ทะลุแลเห็นถนัด เพราะแสงไฟฟ้าในห้องโถง สว่างจ้าราวกับกลางวัน แต่รอยกระสุนไม่มีเลือด และปีศาจทั้งสองไม่ได้แสดงท่าทีเจ็บ ปวดแม้แต่น้อย เมื่อกระสุนปืนทำอะไรมันไม่ได้ ทุกคนก็เสียขวัญแม้กระทั่งพนัส ต่าง ขนพองสยองเกล้า หมุนตัวกลับวิ่งหนีออกไปทางหน้าต่าง แผ่นแปะลี้วลงจากตึกไปรวม กำลั้งกันที่หน้าโรงรถ ปีศาจทั้งสองไม่ได้ตามออกมา ขณะนั้นพยืนอยู่ที่ประตูรั้วหน้าบ้าน และกำลั้งถอดกลอนเปิดประตูรั้วออกทั้งสองบาน เสร็จแล้วเขาก็ร้องตะโกนเรียก พนัส

"นัสไว้ย พาพวกเราขึ้นรถเปิดเถอะ ขึ้นอยู่ที่นี้เสร็จมันแน่"

พนัสพาสมนึก ดำรง และพิชัย เดินเข้าไปหาลูกชายของนิกร ทุกคนใจเต้นระทึก ไปตามกัน

"เราขอมแพ้มันหรืออ้ายนพ" พนัสถามพลางยิ้มแห้ง ๆ

นพกลืนน้ำลายเอือกสายตาของเขา ยังมองไปที่ตึกใหญ่

"ใครจะสู้กับมันก็เออาซี สำหรับกันขอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไข ผีฝรั่งนะมันดูไม่ใช่ เล่นนะไว้ย มิสเตอร์คาสันกับของเขาศัยอยู่ที่นี้ได้ก็เพราะเป็นฝรั่งด้วยกัน คราวนี้แกล เชื่อหรือยังว่ามันเป็นผีไม่ใช่คนแกล้งทำเป็นผี ขยายแกล คนนั้น กลิ่นตัว เหมือนเหมือนกับศพ แห้ง ๆ หรือเหม็นสาบนั่นเอง หน้าตาก็บอกว่าผีร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วอ้ายซาตานตัวนั้น นะผีแหง ๆ"

พิชัยฝันหัวเราะ

"เป็นยังไงวะผีแห่ง ๆ"

"ก็ผีตั้งแต่หัวตลอดตินนะซี คนอะไรวะถึงจะสูงใหญ่ขนาดนั้น อย่างน้อยมันก็สูงตั้ง ๘ ฟุต สูงกว่าลุงกิมหงวนหรือสูงกว่ายายตีตั้ง ๒ ฟุต รูปร่างใหญ่โตกว่าหมิตัวใหญ่ที่เขาเดินเป็นกอง กันเห็นแล้วแทบช็อคไม่รู้ว่าวิ่งออกได้อย่างไร"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไป ตามกัน เมื่อแลเห็น ปีศาจซาตานร่างยักษ์ ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูห้องโถง แต่มันไม่ได้เดินออกมาพ้นห้อง มันเพียงแต่เอื้อมมือปิดบานประตูห้องเท่านั้น ต่อจากนั้นไฟฟ้าในห้องโถงก็ดับ แต่ไฟที่ระเบียงหน้าต่างก็ยังคงส่องสว่าง

เสียงสุนัข หลังบ้านหอนเหือกเหิน ขณะนี้ยังหวัค้ำ แต่บ้านในซอยสี่ฟ้า ล้วนแต่เป็นบ้านใหญ่ ๆ หรือคฤหาสน์ของท่านผู้ดีมีอันจะรับประทาน ทุกบ้านมีบริเวณบ้านกว้างขวางมีรั้วรอบขอบชิด ถึงแม้เสียงปืนพก แผลคำราม กึกก้องตั้งห้าหกนัด ก็ไม่มีใครสนใจถือว่าธุระไม่ใช่ ใครอยากจะยิงกันหรือฆ่ากันตายก็ตามใจ บ้านของใครใครก็อยู่พอคำก็ปิดประตูรั้วใส่กลอน และปล่อยหมาฝรั่งออกเดินเล่นพ่วนรอบบ้าน

"เอายังไงดีพวกเรา" ศาสตราจารย์ดำรงปรารภกับเพื่อน ๆ

เสียดี้จ้องมองไปที่ตึกใหญ่

"ไปรีบ พ่อเรา และคุณปู่มาปราบผีที่นี่ดีกว่า"

นพหัวเราะก๊าก

"พ่อกันนะไม่เอาไหนเลยเรื่องผี เป็นตายอย่างไรพ่อก็ไม่ยอมมา"

สมนึกขี้มให้ลูกชายของนิกร

"นี่แหละไหมล่ะ คุณแม่กระทั่งพ่อของตัวเอง อากรนะบางขณะก็ขี้ขลาดตาขาว แต่บางทีแกก็กล้าหาญและมีทีเด็ดนะโว้ย อะไรที่ใครทำไม่ได้หรือปัญหาคับขันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าอกรมักจะแก้ไขได้เสมอ ด้วยสติปัญญาอันเฉียบแหลม แกอย่าลืมนะว่าพ่อแกมีเวทย์มนตร์คาถา มีความรู้ในเรื่องกำจัดผี ขับไล่ ภูตผีปีศาจ ถึงแม้อกร จะกลัวผีขนาดหนักก็ตาม"

คราวนี้นพเห็นพ้องด้วย

"เออ จริงโว้ย ไปตามพ่อ ๆ ของเราและคุณตามาปราบผี ฝรั่งเศสที่บ้านฝรั่งเศสี่ดีเหมือนกัน"

พิชัย ยกมือตบบ้านพแล้ว พูดเสริมขึ้น

"แกขึ้นไปบนตึกโทรไปที่บ้านซี เล่าเรื่องให้คุณพ่อฟังและให้คุณพ่อกับคุณปู่

รีบมานี่เอาเครื่องมือจับผีมาให้พร้อม ขึ้นไปซีวีย์ โทรศัพท์อยู่ในห้องโถงข้างล่างนั่นแหละ"

นพเอียงคอมยิ้ม

"ขึ้นไปให้โง่งนะซี"

พนัสพูดโพล่งขึ้น

"ถ้ายังงั้นขึ้นไปด้วยกัน"

ไม่มีใคร กล้าพอที่จะขึ้นไปบนตึก เพราะความเกรงกลัวปีศาจร้าย มีการถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์กัน แล้วดำรงก็ออกความเห็นว่

"อัยนัสเอารถไปรับพ่อเรา และคุณตามานี้ดีกว่า ไปเล่ารายละเอียดให้ท่านฟัง พวกเรา จะนั่งพักผ่อน อยู่บนเก้าอี้สนามนั่นแหละ รอคอยจนกว่า แกจะพาพ่อ ๆ ของเรา และคุณตามานี้ นี้ อย่างซักก็เพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น ถ้าฝืนออกมานอกตึกเราจะล่าถอย ออกไปนอกบ้าน ตกลงยังงั้น"

พนัสพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

"โอ.เค. ถ้ายังงั้นกันจะรีบไปรับพ่อ กับอากร อาหงวน আহမอ และคุณปู่มา โดยเร็วที่สุด อ้านนพอย่าเพิ่งใจร้อนบุกขึ้นไปบนตึกนะ"

นพหัวเราะ

"ไม่ต้องสั่งหอรอกไว้ จ้างกันแสนบาทให้กันขึ้นไปคนเดียวกันก็ไม่เอา อัยเงาโง่ง และยายแก่นั่นหน้าตาดำเกียดน่ากลัวออกจะตายไป แกริบไปเถอะ แยกล่าพอที่จะไปเอารถที่หน้าตึกไหมล่ะ"

ร.ท. พนัสไม่พูดว่าอะไร เขาพาตัวเดินไปตาม ถนนคอนกรีต ตรงไปยังปอนเตียคเก้ง พนัสเปิดประตูก้าวขึ้นนั่งประจำที่คนขับ เปิดกุญแจสวิทช์ไฟ ทำให้เครื่องยนต์ถูกสตาร์ทขึ้น เขาเปิดไฟหน้า และทำยารถ นำปอนเตียคสิริมแล่นออกไปจากคฤหาสน์ผีสิง และโบกมือให้เพื่อนเกลอของเขา ซึ่งยืนออกันอยู่ใกล้ ๆ ประตูรั้วหน้าบ้าน

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

ภายในคฤหาสน์หลังนั้น สงบเงียบ นพ สมนึก ดำรง และพิชัยนั่งรวมกันอยู่บนม้านหินอ่อนริมคูน้ำใส ห่างจากรั้วบ้านเพียงเล็กน้อย ดูบุหรีและสนทนากันถึงความดูร้ายของผีฝรั่งที่มาปรากฏตัวให้เห็น อย่างไรก็ตามตลอดเวลาหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากนาน ๆ ก็มีเสียงสุนัขหอนเห่าครั้งหนึ่ง ทำให้เห็นพเตรียมเผ่นออกไปนอกบ้านตลอดเวลา

เมื่อแสงไฟรถยนต์ปรากฏขึ้นในซอยสี่ฟ้า และมีเสียงแตรดังกังวาน นพก็ร้องขึ้น

ด้วยความดีใจ

"มาแล้วไว้อ อ้ายน้สคงพาพ่อของเรามาหาแน่ ๆ "

ทั้งสี่คนต่างลุกขึ้นยืน ในนาที่นั่นเองปอนเตี้ยคั่งง ก็เลี้ยวเข้ามาในเขตบ้านนี้ และหยุดนิ่งเมื่อพ่นประตู่รั้วเข้ามา พ่นสนั่งอยู่ตอนหน้ารถเคียงคู่กับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขณะพรรคสี่สหาย นั่งเบียดเสียดกันอยู่ตอนหลังรถ นพ สมนึก ดำรง และพิชัย ต่าง ตื่นเต้น ดีใจไปตามกัน เมื่อแลเห็นคณะพรรค สี่สหายกับท่านเจ้าคุณ

ทุกคนพากัน ลงมาจากรถอย่างรีบร้อน นพ สมนึก ดำรง และพิชัยปราดเข้ามาหา ลูกชายหนุ่มของท่านอธิบดีเจ้าของคฤหาสน์นี้ ได้กระพุ่มมือไหว้สี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างนอบน้อม และกล่าวทักสวัสดีโดยทั่วหน้า

นพจ้องมองคูบิดาของเขาอย่างตื่น ๆ นิกรมาในสภาพของหมอผีผู้ทรนง เขาแต่ง ผ้าขาวโจงกระเบนสีขาว สวมเสื้อคล้ายเสื้อกุยเฮงสีเดียวกัน หม่มผ้าขาวสะพายเฉียงมี ลูกประคำเม็ดใหญ่สีดำคล้องคอ มีข้อมใหญ่สะพายอยู่บนบ่าซ้าย มือขวาหิ้วห่อผ้าห่อหนึ่ง ซึ่งห่อวัตถุก้อนกลม ๆ ไว้

"พ่อ" นพร้องขึ้นดัง ๆ แล้วขมวดคิ้วขึ้น "เอ๊ะ ไม่ใช่ไว้อ ผมดูคล้าย ๆ เกน ขวาคในเรื่องขุนช้างขุนแผน"

นิกรสะดุ้งโหยง

"กูเอง หน้อยแน่ พ่อทั้งคนทำเป็นจำไม่ได้"

ร.ท. นพ หัวเราะก๊ากไม่สนใจกับคนอื่นที่กำลังพูดคุยกันจ้อกแจ้กจ้อแจ

"ไอ้โฮ พ่อแต่งชุดนี้ไม่เลวครับ จะไปเล่นกระต๊วแทงเสื้อที่ไหนครับ" พูด

พลางเดินเข้ามาหา

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"มาจับผีที่นี้ไว้อ ไม่ได้ไปเล่นกระต๊วแทงเสื้อ"

"อ้อ-แล้วนี่ห่ออะไรครับ"

"อย่า ๆ ๆ ของสำคัญ"

นพอยากรู้ก็ถือวิสาสะดึงห่อนั้นมาจากนิกร สองพ่อลูกเกิดอึดแย้งกันห่อผ้าขาว ก็หลุดจากมือนิกรหล่นลงบนพื้นถนนคอนกรีต

"โพละ"

นิกรสะดุ้งเฮือก มองดูหน้าลูกชายของเขาอย่างเดือดดาล

"หมด...บรรลัยหมดแล้วอ้ายนพ แล้วกูจะเอาหม้อดินที่ไหนใส่ผีฝรั่งเอาไปถ่าง

แม่น้ำ บอกแล้วว่าของสำคัญยังเสือกดึงเอาไปคู่อีก"

นพขิมแห่งๆ

"ผมจะหาปีบให้ใส่แทนนะครับ"

นิกรแยกเขี้ยวแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"เอปีบใส่ฝีมือเยี่ยงอย่างที่ไหนวะ"

เจ้าคุณปัจจนึกๆ พาพล กิมหงวน ศาสตราจารย์ดิเรกพร้อมด้วย เจ้าหนูมรูปหล่อ
ทั้งสามคนและพิชัยเดินเข้ามาหานิกรกับนพ

"อะอะอะไรวะ" ท่านเจ้าคุณถามหมอผี

"อายนพนะซีครับ มันทำหม้อดินของผมแตก"

พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"หลังรถมีคู่อีกใบหนึ่งพนัสมันเอามาสำรองขนาดเดียวกัน"

นิกรขมออกมาได้

"นั่นระอะ ค่อยยังชั่วหน่อย" แล้วเขาก็หันมาทำตาเขียวกับลูกชายสุดสวาท
ของเขา "ไปเอามาให้พ่อซี่ ชักทะเลิ่งและชุ่มซำหม้อขึ้น"

นพเดินไปทางหลังรถปอนเตียกเก็ง และเปิดท้ายรถขึ้นหยิบหม้อดินใหม่เอี่ยม ใบ
หนึ่งออกมา หม้อใบนี้ไม่มีฝาปิด เขาถือหม้อดินกลับมารวมกลุ่มแล้วส่งหม้อให้
บิดาของเขา เสียตึกถ่ากับนิกรทันที

"อากร จะจับ ผีฝรั่ง สองตัว ใส่หม้อหรือครับ"

"เอ - ผีฝรั่งนะไม่คู่ร้ายอะไรหรอก ผีไทยน่ากลัวกว่า จำแลงแปลงตัวได้มาก
กว่า คุณว่าและประหัยดกว่า"

พลพูดเสริมขึ้น

"อย่ามัวไอ้เอ๋เสียเวลาเลยโว้ย ขึ้นไปบนตึกเถอะพวกเรา ตาพิชัยนำหน้าหน่อย
ซี ประเดี้ยวทุกคนก็จะได้เห็นความสามารถของอาัยกร ถ้าผีมันแน่กว่า อาัยกรก็คงถูก
ผีฝรั่งหักคอตาย ถ้าเวทย์มนตร์ของอาัยกรเหนือกว่า อาัยกรก็จับผีลงหม้อได้ทั้งสองตัว
ทำใจให้เข้มแข็ง อาัยกร อย่างมากก็แค่ตายเท่านั้น"

หมอผีกลืนน้ำลายเอือก

"แกไม่ได้พูดให้กำลังใจกันเลยอาัยพล พูดแบบนี้ทำให้กันชักปอดลอยเลยแล้วซี"

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ และมองคู่น้ำนิกรอย่างขบขัน

"อย่าถ่อมตัวหน่อยเลยวะอาัยกร กันรู้ว่าแกเป็นหมอผีชั้นยอด ชนะเลิศกีฬา"

โอลิมปิกประเภทจับฝีมือแล้ว ที่โตเกียวเมื่อปีก่อน"

นายพลดิเรกยกมือตบหลังนิกรแล้วพูดเสริมขึ้น

"ผีเป็นภาพลวงตา หรือเกิดจากประสาทหลอน ยูเชื่อ ไอเถอะ มันทำอะไรยู

ไม่ได้หรอก"

นิกรหันมายิ้มให้ศาสตราจารย์ดิเรก

"ถ้ายังงั้นทำไมแกไม่จับมันเองล่ะ"

"โน กันกลัวมันวะ"

เสี่ยตีแหกปากหัวเราะลั่น

"อามอกกลัวผีเหมือนกันหรือครับ"

นายพลดิเรกอมยิ้ม

"ขึ้นชื่อว่าผีแล้วใคร ๆ ก็ต้องกลัวมันทั้งนั้น เว้นแต่กลัวมากหรือกลัวน้อย คนที่ไม่รู้จักกลัวผีก็เห็นจะมี แต่คุณปู่ของแกลคนเดียว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคอย่น

"ใครบอกแกลดิเรก พ่อแน่กลัวผีเหมือนกันนะโว้ย"

พิชัยเดินนำหน้าพาสี่สหายกับลูก ๆ และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตรงไปที่ตึกใหญ่ท่ามกลางความสงบเงียบ เสียงหวนผิวปากเบา ๆ เป็นเพลงจีนสากล ด้วยวิธี ทำเสียงออกตามไรฟัน เขาไม่สู้จะหวาดกลัวผีเท่าใดนัก เขาเชื่อว่าผีฝรั่งคือคนแกล้งทำเป็นผี อย่างไม่รู้ก็ตามนิกรมั่นใจว่ามันคือปีศาจร้ายจริง ๆ จึงเตรียมเครื่องมือปราบผีมาพร้อม ซึ่งวันนี้นิกรมีความกล้าอย่างไม่น่าเชื่อ

ทุกคนขึ้นมาขึ้นรวมกลุ่มที่หน้าประตูห้องโถงใหญ่ เมื่อพิชัยเอื้อมมือจับลูกบิดหมุนดึงบานประตูออกมาได้เพียงเล็กน้อย ก็ปรากฏว่ามีใครคนหนึ่งที่อยู่ในห้องโถงดึงบานประตูไว้ ทำให้พิชัยรีบปล่อยมือออกด้วยความตกใจ แล้วหันมามองดูเสี่ยหวน

"เดี่ยเห็นไหมครับ มีมือใครดึงประตูไว้ และกระซอกเข้าไป"

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

"หลีกไปพิชัยเตี้ยเปิดประตูเอง ถ้าเจอผีฝรั่งอยู่ในห้อง เตี้ยตะคิ่น"

สมนึกพูดเสริมขึ้น

"ผีคิ่นหรือเตี้ยคิ่น"

กิมหวนหันมามาค้อน ลูกชายของเขา และเอื้อมมือจับลูกบิดหมุนกระซอกบานประตูบานขวาเต็มแรง ทำให้บานประตูเปิดผล้วะออกทันที ภายในห้องโถงมืดสนิท ทุกคน

มองเข้าไปในห้องและสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน เมื่อได้ยินเสียงหัว ๆ

"คัม อิน"

นิกรส่งยิ้ม และหม้อ ไหมให้เสียหวน

"ช่วยถือไว้ที"

"ทำไมล่ะ" อาเสี่ยถาม

"กันจะไปคอยพวกเราที่รถ แกจัดการจับผีใส่หม้อแทนกันหน่อยนะ"

"ฮ่า" อาเสี่ยเอ็ดตะโร "กันไม่ใช่หม้อผีนะโว้ย ไม่เอาโว้ย เรื่องของแกไม่ใช่เรื่องของกัน"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"ชักปอดแล้วโว้ย"

พลเปิดไฟฉายแล้วเดินเข้าไปในห้องเป็นคนแรก ทุกคนติดตามเข้าไป โดยมีนพอยู่รั้งท้าย พิษยริบเปิดสวิทช์ไฟฟ้าในห้อง แล้วเล่าให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ ฟัง

"ตอนแรกพวกเราเข้ามาในห้องนี้แล้วครับ ผมเปิดไฟฟ้าขึ้นทุก ๆ ดวง พอผีมันเดินลงบันไดมาเราก็ช่วยกันยิงมัน เมื่อยิงมันทะลุ แต่มันไม่เป็นไรเราก็วิ่งหนีออกไปหน้าบ้าน แล้วอายันส์ก็รีบไปรับคุณปู่กับพวกคุณพ่อมาที่นี่"

ท่านเจ้าคุณนิ่งฟังด้วยความสนใจ

"ถ้าเช่นนั้นผีฝรั่งที่บ้านนี้มันก็คู่พอใช้" แล้วท่านก็หันมาถามนพ "รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไงนะนพ"

นพยิ้มแห้ง ๆ

"ไม่ทันสังเกตครับ พอมันเดินลงบันไดมา ผมก็เผ่นออกไปจากห้องนี้ปลอดภัยไว้ก่อนตามประสาคนกลัวผี"

พลยกมือปล้ำศีรษะนพเบา ๆ

"แกก็เหมือนพ่อแกนั่นแหละ แต่อายกรบางที่มันก็คล้ายเหมือนกัน ประเดี๋ยวพวกเราก็คงจะเห็นพ่อแกจับผี ใส่หม้อตามพิธีไสยศาสตร์"

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ

"ไม่แน่ว้อยพล กันรู้สึกสังหรณ์ใจเสียแล้ว"

"สังหรณ์ยังง" พลถามยิ้ม ๆ

"รู้สึกว่าจะทรมันตร์คาถาของกันคงสู้มันไม่ได้"

นายพลดิเรกยิ้มให้หม้อผี

"อย่าถ่อมตัวหน่อยเลยนะ แกจะจัดการยังไงก็เอาซี พวกเราจะได้อุณหภูมิ
กล้าสามารถของแก"

นิกรมองดูหน้าคนโน้นคนนี้ แล้วก็สิ้นสติไปหน้าลูกชายของเขา

"แกช่วยจับผีลงหม้อแทนพ่อได้ไหมล่ะ"

ร.ท. นพ ทำหน้าชอบกล

"มันจะได้หักคอผมเสียอะไร ผีผู้ชายนะตัวมันสูงไม่ต่ำกว่า ๘ ฟุต นะครับพ่อ แล้ว
ก็มีเขabenหัวเสียด้วย เห็นหน้ามันเข้าผมก็แทบช็อคแล้ว ผียายแก่ก็เหมือนกับแม่มดในหนัง
การ์ตูน หน้าตามองไม่เป็นสับประรด"

นิกรพยักหน้ารับทราบ ก่อนที่เขาจะพูดอะไรเสียหงวน ก็ร้องเอะอะเอ็ดตะโรขึ้น
และชี้มือไปที่ช่องบันได

"โน่น มันลงมาแล้ว"

ทุกคนแลเห็นส่วนขาของปีศาจหญิงชรา และซาตานค้อย ๆ ก้าวลงมาตามขั้น
บันไดและหยุดยืนนิ่งเฉย นพร้องขึ้นด้วยความหวาด

"ไอ้ย ผมจี้แตกแล้วผมไปก่อนละ" แล้วย่นพีกิ่งโครมครามออกไปจากห้องด้วย
ความกลัวผีนแทบจะกุมสติไม่ได้

นิกรพยายามบังคับใจตนเองให้เข้มแข็ง เขาบอกให้ทุกคนถอยไปยืนรวม
กลุ่มกันข้างประตูแล้วเขาก็นั่งลงกลางห้องในท่าขัดสมาธิ หมอผีค้อย ๆ วางหม้อใหม่ลง
บนพื้นแล้วล้วงมือลงไปน้ยามหีบเครื่องมือปราบผีออกมาหลายอย่าง เขาเอาผ้ายันต์ผืน
หนึ่งห่อคอกหม้อไว้ แล้วจุดเทียนสี่สิ่งเล่มหนึ่งปักไว้กับกลองไม้ขีดไฟ นิกรประนมมือ
หลับตาว่าคาถาพิ่มพำ

ปีศาจหญิงชราและซาตานมีเขabenศีรษะค้อย ๆ เคลื่อนที่ลงมาตามขั้นบันไดจน
ถึงขั้นพักบัน ไดก็หยุดยืนนิ่งเฉยจ้องมองดูนิกร และทุก ๆ คนที่ยืนรวมกลุ่มอยู่ข้างประตูด้าน
หน้าตึก

ศาสตราจารย์ดิเรกยกป็นพุกขึ้นจ้อง เพราะแน่ใจว่ามันเป็นมนุษย์ไม่ใช่ผี

"เฮ้- ยกมือขึ้นทั้งสองคน ถ้าก้าวลงมาอีกก้าวเดียวตายแน่"

ปีศาจทั้งสองแสะยะยิ้ม มันก้าวลงมาจากขั้นพักบัน ไดอย่างเข้มช้า แสงไฟฟ้า
ส่องต้องร่าง ของปีศาจอย่างถนัดชัดเจนนัยน์ตาของมันวาวโรจน์ เสียดี กับกิมหงวน
สองพ่อลูกรีบล่าถอยออกไปจากห้องโถงทันที ทำให้คนอื่นพลอยเสียขวัญไปด้วย

ศาสตราจารย์ดำรงกระซิบบอก พันศ เบา ๆ

"เปิดเถอะเว้ยเรา"

พนัสเห็นฟ้องด้วย เจ้าหนูรูปหล่อทั้งสองคนต่างถอยหลังกรูด เจ้าคุณปัจจนึกฯ เสียขวัญก็พาพิชัยถอยออกไปจากห้อง คงเหลือ พลกับนายพลดิเรก และนิกร เพียง ๓ คน ทั้งพล และ ศาสตราจารย์ดิเรก ต่างจ้องปืนพกไปยังร่างของปีศาจทั้งสอง เมื่อ ซาดานกับปีศาจหญิงชรา ลงมาพื้นชั้นบันได และเดินเข้ามา ศาสตราจารย์ดิเรก ก็ร้องบอก พลด้วยเสียงสั้นเครือ

"ยิงไว้พล"

เสียงปืนพรูวอลเวอร์ ๕ มม. ทั้งสองกระบอกระเบิดขึ้นพร้อม ๆ กันดังกึกก้อง ปีศาจทั้งสองถูกยิงทะลุอก แลเห็นรอยกระสุนอย่างถนัดชัดเจน แต่มันไม่เป็นอะไรและไม่ มีท่าทีว่ามันเจ็บปวดแม้แต่น้อย

"หนี อ้ายหมอ" พลร้องบอก

เท่านั้นเองสองสหายก็หือแนบออกไปจากห้องโถงอย่างไม่คิดชีวิต คราวนี้เหลือ นิกรหมอผีแต่เพียงผู้เดียว นิกรร้ายเวทย์วิหยาตตลอดเวลา ปีศาจซาดานย่องเข้ามาทรุดตัว ลงนั่งทางซ้ายของหมอผี ในระยะใกล้ชิด เมื่อปีศาจหญิงชราพยักพยักให้มัน ซาดานก็ ยกมือขวาตบ่านิกรเบาๆ แล้วร้องเรียก

"หมอ หมอครับ"

นิกรไม่ยอมล้มตา แต่เขารู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว เมื่อปีศาจ วางมือลงบนบ่า ของ เขา นิกรปล่อยมือที่ประนมออก ใช้มือขวาควานหาห่วยสั้น ๆ เส้นหนึ่ง โดขนาดนิ้วก้อย และยาวเพียง ๒ ฟุต หยิบขึ้นมาหยวกหวายหวด ลงที่ร่างของซาดานเต็มเหนี่ยว

"จวบ"

ซาดานร้องขึ้นสุดเสียง แสดงความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัส เพราะห่วยสั้นนี้ เป็นห่วยที่ได้รับการปลุกเสก จากพระอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ มันผูกถูกขึ้นวังชั้นบันไดไป ชั้นบนทำให้ปีศาจหญิงวิ่งตามไปด้วย ปีศาจทั้งสองหยุดยืนบนชั้นพักบันได พูดซุบซิบกัน เป็นภาษาของมัน นิกรประนมมือร้ายเวทย์ต่อไปเพื่อให้ครบ ๑๐๐ จบ เวทย์มนตร์จึงจะ ชล้ง บังคับให้ปีศาจมาลงหม้อดินใบนี้ และร่างของปีศาจจะเล็กลงไปเอง ด้วยอำนาจเวทย์มนตร์

ร.ท. นพ ลูกชาย ของนิกร โผล่หน้าเข้ามาที่ประตูหน้าต่าง พอแลเห็นบิดาของเขา นพก็ร้องลั่น

"พ่อ ออกมาเถอะครับ อยากให้ผีฝรั่งมันหักคอหรือยัง"

นิกรโบกมือไล่ลูกชายของเขา แต่ไม่ยอมปริปากพูดอะไร นพพาตัวเดินเข้ามาหา

แต่พอแลเห็นปีศาจทั้งสอง ยืนจังก้ำ อยู่บนชั้นพักบันได ร.ท. นพก็หยุดชะงักห้ามล้อพรีด หมุนตัวกลับ วิ่งอ้าวออกไปจากห้องโถงทันที

มนตรี "มหาเวทย์" ถูกนิกรสวดกลับป้กลับมา ซ้ำ ๆ ซาก ๆ มีข้อความแต่เพียงว่า

"นะโมพุทธายะ นะมะอะอุ"

พอครบ ๑๐๐ คาบ หรือ ๑๐๐ เที้ยว ปีศาจหญิงชราที่หวีดร้องขึ้นเหมือนกับว่า มันได้รับความเจ็บปวดอย่างสิ้นเหลือ ส่วนชาตานิศาจร่างใหญ่ ก็ทำท่าดิ้นทุรนทุราย ขมวดคิ้วหน้า หน้า นิกรหอมผีสมัครเล่นค่อย ๆ ลืมตาขึ้นคว้าหาวายเสก ลูกขี้ยืน และกั๊กมือเรียกปีศาจ มันไม่น่าจะเป็นไปได้เท่าที่นิกร มีความกล้าผีถึงเช่นนี้ แต่อาจจะเป็นเพราะ หลวงพ่อประมาณ ๓๐ องค์ ที่คล้องห้อยคอนิกรพวงเบือเริ่มนั่นเอง ทำให้นิกรมีจิตใจ เข้มแข็งมั่นใจว่าหลวงพ่จะช่วยเหลือคุ้มครองป้องกันเขา

"มานี้ แกสองคนมาลงหม้อใบนี้เสียดี ๆ "

ปีศาจทั้งสอง ยืนตัวสั้น งันงก แล้ว ค่อย ๆ ลงบันไดมาอย่างอดเอื้อน พอสุดชั้น บันไดก็หยุดยืนเคียงคู่กัน และมองดูหม้อผิอย่างเกรงกลัว นิกรล้วงมือลงไปนยามหยิบข้าวสารออกมากำหนึ่งสาดไปทางบันได เหลือติดมืออีกประมาณ ๑๐ เม็ด ใส่ปากเคี้ยวแล้วยืมให้ปีศาจทั้งสอง ซึ่งกำลังร้องครวญครางเบา ๆ เพราะได้รับความเจ็บปวดจากเม็ดข้าวสาร

"ได้ยื่นใหม่บอกให้มานี้ ภูนี้แหละ วั้ย ขุนแผนกลับชาติมาเกิด"

ปีศาจหญิงชรายกมือไหว้ประหลก ๆ

"กลัวแล้วคะคุณหม้อจ๋า"

"อ้าว เรียกหม้อจ๋าเดี่ยวตีตายห้า บอกให้มานี้ มาลงหม้อทั้งสองคน"

ชาตานิศาจมือปีศาจหญิงชราเดินเข้ามาหานิกรด้วยความเกรงกลัว นิกรมองดูปีศาจทั้งสองอย่างหวาด ๆ ถึงแม้จะมีเวทย์มนตรีคาถาก็อดกลัวมันไม่ได้ เพราะรูปร่างของผีชาตานิศาจสูงใหญ่ผิคนนุษย์น่ากลัวมาก

เขาพยายามเตะทำให้เหมือนกับว่า เขาเคยเผชิญกับผีมามากต่อมากแล้ว เขายกหาวายขึ้นฟาดกบาลชาตานิศาจไป

"ลงไปนหม้อ"

"อ้อ หม้อใบเล็กนิดเดียวผมจะลงไปอย่างไรล่ะครับคุณหม้อ"

"เอาเถอะน่า เอาตีนขัดลงไปนปากหม้อก่อน แล้วตัวแกจะเล็กลงไปเอง ด้วยอำนาจเวทย์วิเศษของข้า ลงไปเร็ว ๆ ซิวั้ย ภูยี้กลัวมึงอยู่"

ชาตาร้องไห้โฮ หันมาทางปีศาจหญิงชรา แล้วพูดพลางร้องไห้พลาง

"แม่ เราคงจะถูกหมอมผีหน้าเต้าหู้ยี้คนนี้อาเราไปถ่วงน้ำไม่ได้ผูกได้เกิดแน่นอน"

นิกรแยกเขี้ยว แล้วยกห้วย หวดลงกลางหลังชาตารเต็มเหนี่ยว

"นี่แน่ะหน้าเต้าหู้ยี้ หน้าตาฉันทังกะ แพ้ท บูน เสือกบอกได้ว่าหน้าเต้าหู้ยี้ แก่นะ
ซีหน้าเต้าหู้ยี้ มองดูทั้งวันไม่เอาไหน เจี้ยวออกออกมาขาวเพื่อย จีเต้าก็เหม็น น้ำท่าคง
ไม่เคยอาบ ยังจะรำไรอีก ลงไปในหม้อเดี๋ยวนี้ เอาตีนແหย່ลงไป"

"ตีนหรือเท้าครับหมอ"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

"เหมือนกันไว้ ปัญหาจริงอ้ายนี้ ยังจะมองหน้าอีกก็กลัวลูกนัยน์ตา
มึงอยู่"

ชาตารยกเท้าซ้ายແหย່ลงไปในหม้อ ทันใดนั้นเอง เท้าและขาของมันก็หดเหี่ยวย่อ
ส่วนลงเหลือนิดเดียว แล้วร่างอันสูงใหญ่ของมันก็เล็กลงในทันที เหมือนกับปีศาจยักษ์ในเรื่อง
โจรในแบ็กแดด นิกรใช้ปลายห้วยกร่างปีศาจร้ายค่อย ๆ หดหายลงไป ในหม้อใหม่ไบนั้น
แล้วเขาก็ก้มลงมองดู

"เออ นั่งอยู่ในหม้อนั้นແหละอย่าโผล่ขึ้นมาอะพ่อตายหา ไม่เชื่อก็ลองดู"
พูดจบนิกรก็ยึดตัวขึ้นมองดูปีศาจหญิงชรา ซึ่งยืนตัวสั้นงันงอกอยู่เบื้องหน้าเขา "ลงไป ลง
หม้อ เดี่ยวนี้"

ปีศาจหญิงชรายกมือไหว้ประหลก ๆ

"คุณหมอขา อย่าให้ดิฉันลงหม้อเลยคะ นึกว่าเลี้ยงดิฉันไว้ดูแลแอะนะคะ
แล้วดิฉันจะยอมเป็นเมียคุณหมอ"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"ไม่รับประทานละจ๊ะ แถอายุตั้งเกือบร้อยเห็นจะได้ เนื้อหนังเหี่ยวย่นเหมือน
กลางคงตายซาก เร็ว-ลงหม้อเดี๋ยวนี้ถ้าไม่ยอมเจ็บตัว"

ปีศาจหญิงชราจำใจ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของหมอผี หล่อนเลื่อนตัวเข้ามาขึ้นข้าง
หม้อแล้วยกเท้าขวาແหย່ลงไปในหม้อ ทันใดนั้นเองร่างของปีศาจร้าย ก็เล็กลง โดยเริ่มต้น
ตั้งแต่ส่วนเท้าและขาขึ้นมาก่อน เพียงครู่เดียว ปีศาจหญิงชรา ก็ลงไปอยู่ในหม้อ ร่วมกับผี
ชาตาร่างใหญ่ตัวนั้น

นิกรทรุดตัวลงนั่งบนพื้นตามเดิม แก่ฝ่ายันต์ที่คอหม้อขึ้นมาปิดปากหม้อแทนฝาหม้อ
เสร็จแล้วเขาก็ร้องตะโกนเรียกคณะพรรคของเขา

"มาไว้วพวกเรา กันจับผีใส่หม้อได้แล้วไว้ว ปลอดภัยแล้ว"

ในนาที่นั่นเองเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็เดินนำหน้า พาสามสหาย กับเจ้าหนูรูปหล่อ ทั้งสี่คน พร้อมด้วยพิชัย ลูกชายท่านอธิบดีเข้ามาในห้องอย่างหวาด ๆ

"พ่อ ผีอยู่ในหม้อจริง ๆ หรือครับ" ร.ท. นพรัตน์ถามเพื่อให้แน่ใจ

"เออ มาดูนี่ซี ผียายแก่และผีชาตานมีเขabenหัว ถูกพ่อบังคับให้มันลงไปอยู่ในหม้อ ทั้งสองคน พูดแล้วว่าคุยไว้ว กว่าเราจะเอามันลงหม้อได้ พ่อก็กลัวมันแทบจะช็อคตาย เหมือนกันวะ"

ทุกคน เข้ามา ห้อมล้อม หมอผีผู้พิชิต นิกร หยิบ หม้อดิน ลูกขึ้นขึ้น แล้วเขย่าแรง ๆ เสียงดังเหมือนวัตถุ สองชิ้นกระทบกันส่วนริมของหม้อ แล้วก็มีเสียงร้องครางเบา ๆ

"ไอ๊ย อย่าเขย่าคะคุณหมอ เวียนหัวเหลือเกินดิฉันแก่แล้ว"

ทุกคนหันมามองดูหน้ากัน ด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจ นายพลดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ

"อิท อีส วันเดอรฟูล ผีตัวเบ้อเริ่ม ตั้งสองตัวลงไปอยู่ในหม้อใบนี้ ไม่น่าเชื่อเลยไว้ว"

นิกรเหยอผ้ายันต์ออก

"แกมาดูใกล้ ๆ ซิ ดิเรก แล้วแกจะเห็นชาตานกับยายผีแก่แรงทั้ง อยู่ในหม้อใบนี้ จริง ๆ ไม่ใช่เล่นกลไว้ว หมอผีจับผีก็ทำแบบนี้ทั้งนั้น"

ศาสตราจารย์ดิเรก เลื่อนตัวมาขึ้นชัตนิกร แล้วก็ลงมาลงมองดูในหม้อดินนั้น แสงไฟ ช่อบนเพดานส่องลงไปในห้องช่วยให้นายพลดิเรก แลเห็นปีศาจทั้งสองอย่างถนัด ตัวของมัน เล็กนิดเดียว ยาวขนาด ๒ นิ้วฟุตเท่านั้น ส่วน ปีศาจหญิงชราสูงประมาณหนึ่งนิ้วฟุต ทุกคน ต่างผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาดูปีศาจทั้งสอง แล้วก็สศุขยอกของความสามรถของนิกร หมอผีบรรดาศักดิ์ แม้กระทั่งเจ้าคุณปัจจนิกฯ เองก็อดชมลูกเขยจอมทะเล้นของท่านไม่ได้

"คุณพ่อแน่จริง ๆ ครับ " พิชัยกล่าวชมนิกร ซึ่งเขาเคารพนับถือเหมือนกับบิดาของเขา "คุณพ่อจะจัดการกับมันอย่างไรต่อไปอีกครับ"

นิกรยิ้มเป็น

"ก็ไม่ต้องทำอะไร เอามันไปถ่วงแม่น้ำเดี๋ยวนี้แหละ มันจะได้จมอยู่กับแม่น้ำไม่มีโอกาส ได้ผุดได้เกิด"

ในช่วงโมงนั้นเอง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็นั่งรถปอนเตียคไปจาก กฤหาสน์ผีสิง พร้อมด้วยหม้อดินใบนั้น ลูกชายของสี่สหายกับพิชัยพักอยู่ที่บ้านนั้น ซึ่งพนัส ได้โทรศัพท์ไปที่บ้าน "พัชรภรณ์" ใ้ให้เจ้าแห้วเอารถมารับโดยเร็ว

จบบริบูรณ์